

I LA RESPOSTA ÉS...?

Com que *Desconnexió* i *Reconnexió* representen un món de cap per avall, no se m'acut una altra manera millor de posar-te al corrent que donar-te la resposta abans de la pregunta, com fan en no sé quin concurs de la tele. Llegeix les respostes, i a veure quantes preguntes ets capaç d'encertar. Si n'encertes prou, podràs salvar-te de la teva pròpia desconnexió! (Advertència: ometre aquest joc pot provocar la sensació d'estar una mica desconnectat durant la lectura...).

És el procés pel qual una persona és desmuntada en múltiples trossos. Per llei, ha de reutilitzar-se el 99,44 % del seu cos, i aquesta persona s'ha de mantenir amb vida durant el trasplantament.

Què és la desconnexió?

La Segona Guerra Civil dels Estats Units (també coneguda com a «Guerra Interna») va acabar amb l'acord al qual van arribar els exèrcits provida i prolliure elecció, que declarava que la vida era inviolable des de la concepció fins als tretze anys, però permetia l'«avortament retroactiu» dels adolescents problemàtics.

Què és l'Acord de Desconnexió?

Quan una mare no desitja conservar un nadó, té l'opció legal de deixar el nen al portal d'una altra casa. El bebè, llavors, passa a ser responsabilitat legal de les persones que viuen en aquella casa. Aquest és el terme que es fa servir comunament per desprendre's del bebè.

Què és «colar la cigonya»?

Quan una persona és desconnectada, com que en la pràctica cada una de les seves parts conserva la vida, aquesta persona no és considerada morta, sinó viva en un estat diferent.

Què és l'estat dividit?

Són instal·lacions especialment autoritzades en què es prepara els desconnectables per a l'estat dividit. Malgrat que cada Recol·lectora té el seu propi caràcter particular, totes estan dissenyades per oferir una experiència positiva als joves elegits per a la desconnexió.

Què són les Recol·lectores?

És una Recol·lectora que hi ha al nord d'Arizona, en una ciutat anomenada així pels alegres llenyataires que la van fundar, i que ha estat tancada recentment a causa d'una acció terrorista.

Què és la Recol·lectora de Happy Jack?

És un terme col·loquial per designar el quiròfan dins de la Recol·lectora on es fa la desconexió.

Què és una ferralleria?

Són joves terroristes que han introduït en el seu sistema circulatori un component químic indetectable que converteix la sang en una substància explosiva. Reben aquest nom a causa del fet que s'immolen ajuntant les mans en un fort aplaudiment.

Qui són els aplaudidors?

És el terme que es fa servir per designar els agents encarregats de fer complir la llei que treballen per a l'Autoritat Nacional Juvenil i són responsables del control dels desconectables.

Què és la brigada juvenil?

És provocar la inconsciència per mitjans químics a través de l'ús de bales o dards adormidors. És el mètode preferit pels agents de la brigada juvenil, ja que disparar bales normals als desconectables és il·legal i, a més, malmetria els seus òrgans vitals i en reduiria, consegüentment, el valor.

Què és adormir?

És un terme utilitzat amb referència a la mida d'aquests mamífers proboscídis extingits durant l'holocè. Es fa servir sovint per designar un soldat o un adolescent musculós que porta camí de seguir la carrera militar.

Què és un mastodont?

Era originalment un terme militar que significava «absent sense permís», encara que actualment es fa servir per designar els desconnectables fugats.

Què vol dir «ASP»?

És una organització que lluita contra la desconnexió ajudant els desconnectables ASP. Malauradament, no està tan ben organitzada com hom pot pensar.

Què és la Resistència Antidivisió o RAD?

Aquest secret (o no tant) santuari per als desconnectables ASP és un gran cementiri d'avions que hi ha al desert d'Arizona.

Què és el Cementiri?

També conegut com a Connor Lassiter, es creu que aquest desconnectable fugat d'Ohio és el responsable de la revolta de la Recol·lectora de Happy Jack. Se'l dona per mort.

Qui és l'ASP d'Akron?

Derivat d'un terme que significa «deu per cent», és un nen destinat des del naixement a ser desconnectat, normalment per motius religiosos.

Què és un delme?

És un delme que es va convertir en un aplaudidor que no va aplaudir. En fer això, va posar rostre al moviment de resistència.

Qui és en Lev Calder?

És el cognom que reben els nens sense pares a les Cases Estatals on se'ls tutela.

Què vol dir «Expòsit»?

És una supervivent de la Recol·lectora de Happy Jack. Aquesta antiga tutelada de l'Estat va quedar paraplègica en negar-se que la seva columna vertebral fos reemplaçada per la d'un desconnectat.

Qui és la Risa Expòsit?

Espero que aquest llibre et resulti apassionant, et doni maldecaps i et convidi a pensar!

Neal SHUSTERMAN

PRIMERA PART

Violacions

L'única manera de tractar amb un món en el qual no hi ha llibertat és arribar a ser tan absolutament lliure que la pròpia existència esdevingui un acte de rebel·lia.

Albert CAMUS

1

L'STARKEY

L'Starkey s'enfronta a un malson quan arriben a buscar-lo. L'aigua s'està engolint el món i, enmig de la inundació, l'ataca un ós, cosa que li resulta més molesta que no pas aterridora. Com si amb la inundació no n'hi hagués prou, les fosques profunditats de la ment li han enviat un ferotge ós bru perquè arremetés contra ell!

Aleshores l'estiren dels peus i l'arrenquen de la gola mortal de l'ós i d'aquella inundació apocalíptica.

—Amunt! Ara mateix! Vinga!

En obrir els ulls, veu que el seu dormitori, que hauria d'estar a les fosques, està en realitat ben il·luminat. Dos policies de la brigada juvenil el mouen abans que es desperti del tot i l'agafen pels braços per impedir que se'ls resisteixi.

—No, no! Què és això?

Són unes manilles, que li col·loquen primer al canell dret i després a l'esquerre.

—Amunt!

L'estiren per incorporar-lo, com si estigués oposant resistència, que és justament el que faria si estigués més despert.

—Deixeu-me estar! Què passa?

Un instant després, ja està prou despert per saber què és el que està passant: és un segrest. Malgrat que no es pot anomenar «segrest» quan l'ordre ha estat firmada per triplicat.

—Confirma verbalment que ets en Mason Michael Starkey.

Són dos agents. Un és baix i musculós i l'altre és alt i tan musculós com el seu company. Segurament van ser mastodonts de l'exèrcit abans de convertir-se en patrullers de la brigada juvenil. Per entrar a la brigada juvenil, no es pot tenir cor, però per especialitzar-se com a patruller, no es pot tenir ànima. La idea que vinguin a buscar-lo per desconnectar-lo aterreix l'Starkey, però no en vol donar mostres perquè sap que als patrullers els encanta veure que espanten a tothom.

El més baix, que evidentment és el *portaveu* d'aquell duo, acostava la cara a la seva i repeteix:

—Confirma verbalment que ets en Mason Michael Starkey!

—I per què ho hauria de fer?

—Escolta'm, noi —li diu l'altre patruller—: això ho podem fer de grat o per força, però del que pots estar segur és que ho farem. —Aquest segon policia és més suau parlant, amb aquells llavis que clarament no són seus. De fet, es diria que provenen d'una noia—. No és tan difícil fer les coses bé. Així que som-hi.

Parla com si l'Starkey hagués hagut de saber que arribarien. Però quin desconnectable ho sap? Qualsevol desconnectable espera, en el fons de la seva ànima, que això no li passi a ell; que els seus pares —tant li fa com vagin de malament les coses entre ells— seran prou bons per no creure en els anuncis de la televisió, en la propaganda d'Internet i en les tanques publicitàries que els diuen coses com aquesta: «La desconnexió: la solució més sensata». Però a qui volen enganyar? Fins i tot sense aquell constant bombardeig mediàtic, l'Starkey ha estat un candidat potencial a la desconnexió des del moment que va aparèixer al llindar d'aquella casa. Potser el que hauria de sorprendre'l és que els seus pares hagin esperat tant temps.

Ara el *Portaveu* entra molt endins del seu espai personal:

—Per última vegada, confirma verbalment que ets...

—Sí, sí, sóc en Mason Michael Starkey... Ara aparta'm la boca de la cara, que et fa pudor l'alè.

Un cop confirmada verbalment la identitat, en *Llavis de Donzella* treu un imprès per triplicat: papers blanc, groc i rosa.

—És així com ho feu? —pregunta l'Starkey, amb la veu una mica tremolosa—. M'arresteu? Quin és el meu crim? Tenir setze anys? O potser és, simplement, ser aquí, al capdavall...

—Tranquil·litzat-o-et-tranquil·litzarem-nosaltres —diu el *Portaveu*, pronunciant la frase com si fos una sola paraula.

D'una banda, l'Starkey vol ser adormit, caure simplement adormit i, amb una mica de sort, no despertar-se mai més. Així no hauria d'afrontar la humiliació de ser arrencat de la seva vida enmig de la nit. Però, de l'altra, l'Starkey vol veure la cara als seus pares. O, més exactament, vol que ells li vegin la cara a ell, i, si estigués adormit, la cosa els resultaria massa fàcil, ja que no haurien de mirar-lo als ulls.

En *Llavis de Donzella* li col·loca al davant l'ordre de desconnexió i comença a llegir el punt nou, d'infausta memòria: la «clàusula de negació».

—«Mason Michael Starkey, mitjançant la firma d'aquesta ordre, els teus pares o tutors legals donen per acabada amb caràcter retroactiu la seva paternitat, iniciada sis dies després de la concepció, per la qual cosa estàs violant el Codi Existencial 390. Per això, ets enviat a l'Autoritat Juvenil de Califòrnia per a divisió sumària, també anomenada desconnexió».

—Bla, bla, bla...

—«Qualsevol drets que prèviament t'hagin estat atorgats com a ciutadà per la Província, l'Estat o el Govern Federal són, per consegüent, oficialment i permanentment revocats». —El policia doblega l'ordre de desconnexió i se la fica a la butxaca.

—Enhorabona, senyor Starkey —diu el *Portaveu*—: ja no existeixes.

—Llavors, per què m'estan parlant?

—No continuarem fent-ho gaire estona —li diuen, i l'empenyen cap a la porta.

—Almenys em puc posar les sabates?

Li ho permeten, però romanen al seu costat.

L'Starkey s'entreté cordant-se les sabates. Després, el treuen de l'habitació i el fan baixar al pis inferior de la casa. Els policies de la brigada juvenil porten botes fortes que espanten la fusta dels graons. En baixar tots tres, sonen com un ramat de bous.

Els seus pares els esperen al vestíbul. Són les tres de la matinada, però encara estan completament vestits. Han estat tota la nit desperts esperant aquest moment. L'Starkey veu l'angoixa als seus rostres. O potser és alleujament; no és fàcil dir-ho. Intenta temperar les seves emocions i amagar-les darrere d'un somriure irònic.

—Hola, mama! Hola, papa! —diu molt content—. Vejam si endevineu què m'ha passat? Us dono vint intents per encertar-la!

El seu pare respira fondo i es prepara per deixar anar el Gran Discurs de Desconnexió que prepara qualsevol pare d'un fill díscol amb la idea de pronunciar-lo algun dia. I encara que no arribin a pronunciar-lo mai, a molts els agrada preparar-lo i repassar mentalment les paraules durant la pausa per dinar, o mentre estan parats en un embús, o mentre escolten el seu estúpid cap xerrant sobre distribució i optimització de preus o sobre qualsevol altra merda que mereixi la convocatòria d'una reunió dels treballadors de l'empresa.

Què deien les estadístiques? L'Starkey ho va sentir una vegada en les notícies: cada any, la idea de la desconnexió passa per

la ment d'un de cada deu pares; d'aquests, un de cada deu la considera seriosament; i, d'aquests, un de cada vint arriba a fer realment el pas. Però la proporció es dobla amb cada nen addicional que té la família. Només cal fer comptes per veure que cada any és desconnectat un de cada dos mil nois que tenen entre tretze i setze anys. Aquesta és una probabilitat més gran que la de guanyar a la loteria. I ni tan sols inclou els nois de Cases Estatals.

Guardant les distàncies, el seu pare comença el discurs:

—Mason, no t'adones que no ens has deixat cap més elecció?

Els policies de la brigada juvenil el mantenen agafat al peu de l'escala, però no tenen intenció de treure'l. Saben que han de permetre el ritu parental, el cop de peu verbal a la porta.

—Les baralles, les drogues, el cotxe robat... i, ara, expulsat d'una altra escola. Què serà el següent, Mason?

—No ho sé, papa. Hi ha moltes coses dolentes entre les quals podria triar.

—És tard. Ens hem assegurat de posar fi a les teves males eleccions abans que et destrueixin.

En sentir allò, deixa anar una riallada. I aleshores arriba una veu des del capdamunt de l'escala:

—No, no podeu fer això!

La seva germana Jenna (la filla biològica dels seus pares) és al capdamunt de l'escala, vestida amb un pijama d'ossets de pel·luc que sembla inapropiat per als seus tretze anys.

—Torna al llit, Jenna! —diu la mare.

—El voleu desconnectar només perquè us van colar la cigonya! No hi ha dret! I just abans de Nadal, a més! I si a mi també m'haguessin deixat a la porta? Em desconnectaríeu també?

—No entrarem en aquesta discussió! —li crida el pare mentre la mare comença a plorar—. Torna al llit!

Però ella no obeeix. Encreua els braços i s'asseu al capdamunt de l'escala, desafiadora, per presenciar-ho tot.

Les llàgrimes de la seva mare són autèntiques, però l'Starkey no està segur si plora per ell o per la resta de la família.

—Tot això que fas... Tothom ens deia que era un crit per demanar ajuda —explica—. Per què no vas deixar que t'ajudéssim?

L'Starkey vol cridar. Com pot explicar-se davant d'ells, si estan cecs? No s'imaginem què és tenir setze anys sabent que no l'estimen: sabent que un és un bebè misteriós, de raça incerta, colat al llindar de la porta de dues persones tan sienes que podrien ser vampirs; recordant aquell dia, quan tenia tres anys i la seva mare, atordida pels analgèsics que havia pres per suportar la cesària amb què va venir al món la seva germana, l'havia portat a un parc de bombers i els havia suplicat que se l'emportessin i el deixessin com a tutelat de l'Estat; conscient que cada matí de Nadal el seu regal no és un joguina, sinó un compromís, i que el seu aniversari no és ni tan sols l'autèntic, perquè ningú no sap quan va néixer, i només es coneix el dia en què va ser abandonat sobre una catifa el missatge de «benvinguts» de la qual una dona que acabava de ser mare s'havia pres de manera massa literal.

I les burles dels altres nois a l'escola?

Quan feia quart, van trucar des de l'escola als seus pares perquè anessin a parlar amb el director: l'Starkey havia tirat un altre nen de la plataforma del joc de barres a terra; el nen s'havia trencat el braç i havia patit una commoció cerebral.

—Per què, Mason? —li van preguntar els seus pares allà, davant del director—. Per què ho has fet?

Els va explicar que els altres nens havien començat a dir-li «Storky» (per stork, cigonya) en lloc de Starkey, i que el primer

a fer-ho havia estat el ferit. Ingènuament, va pensar que els seus pares el defensarien, però no van demostrar cap mena de consideració a la seva excusa.

—L'hauries pogut matar! —li va dir el pare—. I per què? Per unes paraules? Les paraules no fan mal. —I aquesta és una de les mentides més enormes i criminals perpetrades pels adults contra els nens en aquest món. Perquè, en realitat, les paraules fan més mal que el mal físic. Ell hauria acceptat de bona gana una commoció cerebral i un braç trencat a canvi de no tornar a ser distingit mai més com un nen a qui ha colat la cigonya.

Al final, el van enviar a una altra escola i va ser obligat a rebre classes de recuperació psicopedagògica.

—Has de meditar sobre el que has fet —li va dir el director.

I ell va fer el que li van manar com un nen bo. Hi va pensar moltíssim, i va arribar a la conclusió que hauria d'haver buscat una plataforma més elevada.

Però com pot començar algú a explicar tot això? Com es pot explicar una vida de tracte injust en el temps que triguen els policies de la brigada juvenil a treure algú per la porta? La resposta és senzilla: ni tan sols s'intenta.

—Ho sento, Mason —diu el seu pare, també amb llàgrimes als ulls—. Però és millor per a tots que sigui així. També per a tu.

L'Starkey sap que no aconseguirà que els seus pares ho comprenguin. Però si no depèn d'ell fer res més, almenys pot dir l'última paraula:

—Per cert, mama..., les nits que el papa passa a l'oficina..., no les passa en realitat a l'oficina. Les passa amb la teva amiga Nancy.

Abans de començar a passar-s'ho bé amb l'expressió de sorpresa dels seus pares, s'adona que aquell secret hauria pogut ser una bona peça de negociació. Si hagués dit al seu pare que ho

sabia, això l'hauria pogut salvar de la desconexió. Que babau havia estat de no pensar-ho abans!

Ni tan sols pot gaudir de la seva petita i amarga venjança, perquè els policies l'empenyen a través de la porta al fred carrer d'una nit de desembre.

ANUNCI

Teniu a casa un adolescent problemàtic, que no encaixa? Un adolescent apàtic i malhumorat, que és propens a les accions impulsives i té un comportament perillós? El vostre adolescent sembla incòmode amb ell mateix i no se suporta? Tot això podrien ser símptomes d'alguna cosa més que una simple rebel·lia adolescent. És probable que el vostre fill pateixi un trastorn de desunificació biosistèmica o TDB.

Però ara hi ha esperança!

La Recol·lectora El Recés disposa de cinc camps juvenils de màxim confort a tota la nació que es faran càrrec dels adolescents més geniüts, dels més violents i dels que pateixen TDB, i amb molta cura els ajudaran a arribar a un tranquil·litzador estat dividit.

Truqui ara per obtenir informació sense compromís. El nostre personal l'atendrà amb molt de gust.

Recol·lectora El Recés. Perquè de vegades estimes algú tant, que deixes que se'n vagi.

El cotxe de la brigada juvenil abandona la casa de l'Starkey amb ell tancat al seient de darrere, protegit per un vidre a prova de bales. El *Portaveu* condueix el cotxe mentre, al seu costat, en *Llavis de Donzella* fulleja una carpeta gruixuda. L'Starkey no podia imaginar-se que es pogués escriure tant sobre ell.